

prvé stolice vyhověl a přisoudil žalobci výživné od 1. května 1929. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

důvodech:

Důkaz zkouškou krve může být proveden jen se souhlasem súčastných osob, a nemůže tedy být proveden, když některá z nich nesouhlasí nebo projevený již souhlas odvolá. Co poručníka a matku nezletilé žalobkyně pohnulo k tomu, by odvolala souhlas, udělený v první stolici, jest v této rozepři nerozhodné, jelikož skutečnost, že žalovaný s nemanželskou matkou souložil v rozhodné době, jest nesporná a její věrohodnost po této stránce tedy nepřichází v úvahu. Nebylo proto zapotřebí prováděti o tom důkaz výsledkem stran.

Přísudek výživného od 1. května 1929 vyhovuje zákonu a věci, neboť žaloba daná dne 24. dubna 1929 do soudního protokolu nebyla odmítnuta, jak v rozporu se spisy tvrdí dovolání, nýbrž byl tento protokol podle § 64 č. 4 c. ř. s. zaslán soudu procesnímu, ve kterémžto případě jest žaloba podána v den, kdy byla dána do protokolu.

Čís. 11328.

Ku platnosti podpisu prokuristy za firmu se nevyhledává, by vyznačil u podpisu dodatek naznačující prokuru podle čl. 44 obch. zák. K jeho podpisu na směnce stačí, že jej prokurista vyznačí tím, že podepsal, připojiv svůj podpis ke znění firmy vyznačenému na směnce razítkem, třebaže bez dodatku naznačujícího prokuru.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv I 2001/31.)

Na směnce, o niž tu jde, byl vyznačen vydatel tím způsobem, že pod razítkem firmy Antonín G. a spol. podepsal její prokurista bez dodatku naznačujícího prokuru. Směnečný platební příkaz proti veřejnému společníku řečené firmy procesní soud první stolice zrušil, máje za to, že prokurista měl podle čl. 44 obch. zák. podepsati s dodatkem poukazujícím na prokuru, že předpis čl. 44 obch. zák. zůstal zachován § 102 směn. zák., že tudíž podpis vydavatelův byl neplatný. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Předpis čl. 44 obch. zák. není donucovacím předpisem, nýbrž jen předpisem pořádkovým a jeho nezachování nemá v zápětí právní účinky. Tato povaha řečeného předpisu vyplývá již z ustanovení čl. 52 obch. zák., podle něhož z právního jednání prokuristy podle prokury jménem principálovým vznikají principálovi proti třetí osobě práva a závazky, při čemž jest lhostejno, zda se právní jednání stalo výslovně principálovým jménem, či vyplývá-li z okolností, že podle vůle smluvníků mělo se státi pro principála. Okolnost, že prokurista nepřipojil ke svému pod-

pisu onen dodatek, jest tudíž bez významu, an žalovaný v námitkách sám přiznává, že zažalovaná směnka byla podepsána firmou G. a spol.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ku platnosti podpisu prokuristy za firmu se nevyhledává, by vyznačil u podpisu dodatek naznačující prokuru podle čl. 44 obch. zák. To je předpis pořádkový (stejně jako předpisy čl. 139 a 48 obch. zák.), který pro platnost podpisu na směnce nemá význam, je-li ze směnky zřejmo, že prokurista podepsal za firmu. To ze směnky zřejmo je. Význam předpisu čl. 44 obch. zák. je jen v tom, že se dodatkem má vyznačiti poměr zástupčí. Na směnce tedy stačí, že prokurista jej vyznačil tím, že podepsal připojiv svůj podpis ke znění firmy vyznačenému na směnce rázítkem a vynechav dodatek naznačující prokuru.

Čís. 11329.

Žalobce, domáhající se odvolání daru, musí předem prokázati, že šlo o darování, najmě o vůli stran k bezplatnému jednání. Toho jest třeba i při t. zv. darování smíšeném.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1932, Rv II 791/30.)

Žalobkyně postoupila žalovaným nemovitosti. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných, by postup nemovitostí byl prohlášen pro hrubý nevděk bezúčinným. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ve sporu jde o odůvodněnost odvolání domnělého daru. Darování jest smlouvou, kterou se někomu bezplatně přenechá věc (§ 938 obč. zák.); vyžaduje tedy úmysl darovací, vůli převésti věc bezplatně; vůle tato musí tu býti již v době dotyčného právního jednání a ovšem musí býti prokazatelnou. Žalobkyně, která se domáhá odvolání daru, musí předem prokázati, že šlo o darování a tedy i o vůli stran k jednání bezplatnému. Toho třeba i při tak zvaném darování smíšeném, kde věc nemá býti přenechána úplně bezplatně, nýbrž za úplatu nerovnocennou, kde strany, znajíce nerovnocennost, chtějí, by se rozdíl mezi hodnotami vzájemných plnění dostalo smluvníku bezplatně. Tímto úmyslem bezplatnosti, darovacím, liší se smíšené darování od právního jednání, při němž vůle stran směřovala k jednání úplatnému, při čemž však též hodnoty vzájemného plnění nejsou ve skutečnosti rovnocenné a jedna strana v rozdíl hodnot těch nabývá majetkového prospěchu. Na tato právní jednání nelze užiti zákonných ustanovení o darování (§§ 938 až